

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In quo hæreses & mores Pelagij contra naturæ humanæ sanitatem, ægritudinem & medicinam ex S. Augustino recensentur ac refutantur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

8. Oeconomia divinae voluntatis & gratiae erga salutem humanam. De gratuita vocatione & justificatione: & quo sensu vocatio dicatur secundum propositum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13650

potestatem tuerentur. Ex quo fonte consequenter omnibus Pelagianis, eorumque hæredibus medullitè innatum fuit capitale odium omnis divini propositi, quo unus quo-

quo modo discernetur ab alio: quod tanquam acceptionem personarum, coactionem, fatum, fatalemque necessitatem semper capere pejus & angue detestati sunt.

Oeconomia divinæ voluntatis & gratiæ erga salutem humanam.

De gratuita vocatione & justificatione: & quo sensu

vocatio vocatur secundum propositum.

C A P V T O C T A V V M.

QUAPROPTER suis quæ diximus principiis innitendo, longe aliam ipsi quam Catholici, divinæ bonitatis ac voluntatis economiam erga salutem humanam fabricant. Dicunt etenim quandoquidem nemo peccati reus, vel iudicio divino nascatur obnoxius, sed veluti tabula rasa, a capax virtusque rei non plenus, & ut sine virtute, ita & sine vitio procreetur, Deum generaliter velle omnes homines salvos fieri & ad agnitionem veritatis venire: e ut qui voluerint credant; nemo quippe, inquit, d ex Dei potentia vel in malum vel in bonum invitatus cogitur, hoc est, ex nolente fit volens. e aut reluctanti studium virtutis immititur, quia personarum acceptio non est apud Deum. Hoc enim ex mera & sola hominis libertate pendet. Nam ante hominem vita & mors, quod placuerit dabitur illi ne libertas scilicet tollatur arbitrii: qua tanquam prima Dei creatoris gratia instructus & simul per creaturarum contemplationem adjutus, luce ratione, cognoscebat creatorem & quemadmodum esset vendum, per legem naturalem scriptum gerebat in cordibus. Sed cum propter invalescentem

peccandi consuetudinem non sufficeret virtutis moribus natura iam decolor, alia similiter generalis gratia, Lex Moysis adjecta est, qua velut lima fulgore pristino, detritæ a rubigine natura redderetur. Sed posteaquam etiam hic inania peccandi consuetudo prevaluit, cui sananda lex parum valeat tamquam generalis totius humani generis Medicus Christus advenit & tamquam desperatissimo morbo, non per discipulos, sed per seipsum medicus ipse subvenit. Cujus medicinæ gratia in hoc sita est, primo quod Deus illum pro pro nobis omnibus tradidit, pro omnibus, inquam, non pro aliquantulis quos ipse peculiari putetur voluntate selegisse. Secundo, gratia Christi magis propinqua est remissio peccatorum, sive baptismus hominibus legis prevaricatione reis, quam propter invalescentem peccandi consuetudinem jam amplius implere non peterant preparatus. Sed & ista gratia prorsus est generalis & omnino indifferenter proposita, sed quod uni præ alijs detur, hoc ex hominum voluntate contingere, quorum unus Christo credere velit, alius nolit.

Cum sine delectu, inquit Prosper, seu lex seu gratia Christi,

Baptismus seu remissio peccatorum

Omnem hominem salvare velit: Dominique vocantis

Sic sit propositum, ut nullus non possit ad illud

Libertate suâ, proprioque vigore venire,

Sitque salus dignis salvari ex fonte volendi.

DEo namque circa omnes homines per universum mundum commune & generale esse studium, ut qui voluerint credant, Christo scilicet salvatori, & qui crediderint justificationem merito fidei & bona voluntatis accipiant.

Tertio gratia Christi consistit in doctrina quam Christus attulit mundo & exemplo virtutis ejus quibus adjuti homines studerent deinceps custodire iustitiam quam compendio credulitatis, hoc est fidei in baptismo, fuerant affecti. Itaque totam beneficium adventus Christi in hoc videntur constituere, quod cum totus mundus non amplius ut olim legem implendo, esset reus Deo, Verbum caro factum sit, ut quos

sero redimavimus cum qui nobis charitatem suam ostenderat. Nam cum ante, legis totius observatione iustitia quæri deberet ab hominibus, nunc eam quantumcumque peccatores sine omni omnino labore impletæ legis aut difficilis penitentia sola fide per baptismum accepta peccatorum remissione gratis accipiant. Illos autem jam justificatos verbo & exacta iustitia norma, hoc est exëplo docuit, quo pacto jam esset vita instituenda, & ita pollicetur celeste præmium, quo ingeniti simus coheredes, ut simul tam præcedentium quam sequentium sanctorum remuneratio emicaret.

Cum igitur quatuor sint in quibus Dei benevolentia, & Christi gratia eluceat, vocatio, iustificatio, glorificatio, & quæ in Deo est æterna

a Pelag. lib. de pecc. orig. c. 13. apud August. b Jul. lib. 4. apud August. sent. Jul. c. 8. c Prosper Epist. ad Romanos fin. d Lib. 1. ad Bonif. c. 18. e Lib. 2. ad Bonif. c. 10. Pelag. in Comment. in c. 11. Rom. n. 17. Prof. Epist. ad Rufin. ad Rufin. Pelag. lib. de pecc. orig. c. 26.

Carm. de lib. grat. c. 6.

In c. 4. ad Rom. n. 11.

Lib. 2. f. 401

Lib. 1. f. 139

Lib. 2. f. 401

aeterna praedestinatio, sic de singulis Pelagiani statuunt.

Vocationem hominum peccatorum ad praedictam baptismi gratiam per fidem accipiendam dicunt esse gratuitam. *Gratis vocat ad salutem*, inquit Pelagius. Et, *agnitio* (veritatis) *non ex merito est, sed ex Domnica veritate* scilicet gratis praedicata. Sed cum ab eis ratio extorquetur, cur his non illis Christi annuncietur Euangelium, & ita quaedam inter homines discretio fiat mox totum ex humanarum voluntatum diversitate suspendunt. *Quos praeservit credituros*, inquit idem, *hos vocavit, aut certe discretio non in persona sed in tempore est*, quod scilicet certis quidem temporibus, sed non certa & singulari, at communi vocatione homines vocantur per praedicationem ut credant, hoc fit ideo quia tunc eos Deus praeservit esse credituros. Ex quo patet nullam eos agnoscere peculiarem benevolentiam, seu ut scripturae vocant propositum Dei, secundum quod unum alio praetermissio vel integras etiam nationes neglectis alijs ad salutem advocet: sed hanc discretionem volunt ex aliquo diversitatis ab hominibus datae & unum ab alijs discernentis praevisione contingere, sive hoc opus aliquod bonum, sive etiam minora peccata esse dicantur. Nam Pelagius non veretur eos *vasa misericordiae* appellare,

Pelag. in Comment. c. 8. ad Rom. n. 49. Inc. 1. ad Th. n. 3.

In c. 8. ad Rom. n. 52.

Ibid.

In Comment. c. 9. Rom. n. 31. Ad Rom. 8.

Lib. 2. ad Boet. c. 10.

qui digni erant misericordia, quia & minora commiserant & graviter fuerant afflicti. Hinc est quod vocationem secundum propositum, cuius Apostolus meminit non illam esse volunt quae fit secundum propositum vocantis & eligentis Dei: sed ut etiam ab Augustino observatum est, ita secundum propositum vocari putant quibus Deus omnia cooperetur in bonum, ut propositum hominis intelligatur, quod propositum tanquam bonum meritum sequatur misericordia vocantis Dei.

Quamquam & alio modo Dei propositum exponere solent. Nam posteaquam Deus sua vocatione homines ad salutem per fidem accipiendam invitaverit, dicunt in cuiusque esse libera voluntate velle vel nolle credere, quam credula vel incredula voluntatis ex hominis libertate profiliens motum sua statim retributio consequatur. Crementibus enim

A gratis peccata sua per baptismi gratiam iniqua justificatione remittuntur, incredulis retinentur. In hoc ergo consistere propositum Dei, quod cum totus mundus transgressione legis data deliquisset, Deus ex sua bonitate proposuerat iterum iustos facere homines per baptismum & peccatorum remissionem, idque gratis nullis operibus legis quam praevicari fuerant vel laboriosa poenitentia praecedentibus, sic tamen ut in filium deberent credere accipiendae justificationis autorem. Nam illud Apostoli: *Quam promisit Deus ante* *In Epist. ad tempora secularia*, sic exponit Pelagius: *Ante Titum c. 1. omnia tempora apud se proposuit per filium salvare* n. 5. *credentes*. Et in illud ad Timotheum: *Non secundum opera nostra, sed secundum propositum suum*:

quos, inquit Pelagius, *proposuit nos gratie salvari* *In c. 2. ad per Christum*. Et expressius ad Romanos *propositum secundum quod vocati sunt sancti*, dicit *In c. 3. ad Rom. n. 49.* *esse, secundum quod proposuit sola fide salvari quos praeservat esse credituros*. Hanc autem salvationem intelligit fieri per justificationem quam baptismus & remissio peccatorum tribuit. Nam sententiam suam de vocatione & justificatione in summam conferens: *Quos*, *Ibid. n. 52.* *inquit, praeservit credituros hos vocavit, vocatio autem volentes colligit non invitos, ergo vocantur per praedicationem ut credant, credentes iustificentur per baptismum, glorificentur in virtutibus gratiarum*. Quod autem fides illa ex sola hominis libertate expectari debeat, interpositis verbis significat: *Vocatio autem volentes colligit non invitos*. Phrasis enim illa Pelagianorum est, qua fidem ita volunt ex hominis solius voluntate suspendere, ut per Dei gratiam nullo modo fiat ex invito volens, ut supra suis locis declaratum est.

Hoc autem propositum salvandi per fidem non volunt antiquis fuisse temporibus, sed tunc solummodo mundo esse revelatum, cum iam lex propter peccandi consuetudinem non amplius servaretur. Tunc, inquit Pelagius, *ma-* *In c. 1. ad Iulianum, quando praeservat factum esse omnem scilicet mundum a iustitia diversum*. Nam antea non erat opus illo iustificandi proposito, cum homines perfecta legis observatione salvarentur.

De duplici electione gratiae & meritorum: & quomodo illae duae simul consistant.

CAPVT NONVM.

EX hoc ergo fonte fluit etiam duplex illa inter Pelagianos electio, una meritorum, alia gratiae sive fidei. Electio meritorum est, qua quis ad salutem eligitur ex meritis operum quibus lex & mandata custodiuntur. Electio gratiae, qua quis gratis per fidem eligitur ad salutem, ut supra explicatum est. Pelagius: *Electio gratiae* *In c. 11. ad Rom. n. 11.* *fides est, sicut opera electio legis*. Et eandem oppo-

sitionem duarum electionum ad salutem sive iustitiam indicans: *Idem*, inquit, *Israel non est consecutus iustitiam, quia eam non ex fide querebat, (credendo scilicet ut iustificaretur peccatorum remissione per Christum) sed ex solis operibus legis se iustificari putabat, cum maxime legis mandata contemneret*. Hoc est ut Iulianus magister explicans alicubi dicit, *Contemnebant dona Christi velut sibi non necessaria, quod veniam* *Lib. 6. cont. Iul. c. 73.* *daret*

A. ad n. 11.
f. 401
f. 139
f. 401

In c. 11. ad Rom. n. 11.

Lib. 6. cont. Iul. c. 73.